

พระราชกฤษฎีกา

ກໍາຫນດເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ແລະຜູ້ມີອຳນາຈອອກບັດປະຈຳຕ້ວ

ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ຕາມພຣະຣາຊບັນຫຼຸດືບຕົກປະຈຳຕ້ວ

ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ ພ.ສ. ២៥៤៥ (ລັບນີ້ ១០)

ພ.ສ. ២៥៤៥

กฎົມພລອດຸລຍເດືອນ ປ.ຮ.

ໃຫ້ໄວ້ ດັວນທີ່ ២៤ ພຖຍການມ ພ.ສ. ២៥៤៥

ເປັນປີທີ່ ៦១ ໃນຮັກາດປັຈຸບັນ

ພຣະບາທສມເຄື່ອງພຣະປຣມທຣມຫາກົມພລອດຸລຍເດືອນ ມີພຣະບຣມຣາຊໂອງກາຣໂປຣດເກລ້າ ១

ໃຫ້ປະກາສວ່າ

ໂດຍທີ່ເປັນກາຮັດການສ່ວນຮັບຮັດການກໍາຫນດເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ແລະຜູ້ມີອຳນາຈອອກບັດປະຈຳຕ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້
ຕາມພຣະຣາຊບັນຫຼຸດືບຕົກປະຈຳຕ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ ພ.ສ. ២៥៤៥

ອາສີບອຳນາຈາຕາມຄວາມໃນມາຕຣາ ២២១ ຂອງຮູ້ທຣມນູ້ນູ້ແໜ່ງຮາຈານ້າຂ້າກ ໄກຍ ແລະມາຕຣາ ៤ (១៦)
ແລະມາຕຣາ ៣ ແໜ່ງພຣະຣາຊບັນຫຼຸດືບຕົກປະຈຳຕ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ ພ.ສ. ២៥៤៥ ຈຶ່ງທຽງພຣະກຣູມາ
ໂປຣດເກລ້າ ១ ໃຫ້ຕາມພຣະຣາຊກຸມພື້ນຖານ ໄວ້ ດັ່ງຕ່ອງໄປນີ້

ມາຕຣາ ១ ພຣະຣາຊກຸມພື້ນຖານນີ້ເຮັດວຽກວ່າ “ພຣະຣາຊກຸມພື້ນຖານກໍາຫນດເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ແລະຜູ້ມີ
ອຳນາຈອອກບັດປະຈຳຕ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ຕາມພຣະຣາຊບັນຫຼຸດືບຕົກປະຈຳຕ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຮູ້ ພ.ສ. ២៥៤៥
(ລັບນີ້ ១០) ພ.ສ. ២៥៤៥”

ມາຕຣາ ២ ພຣະຣາຊກຸມຢູ່ກົມກັນ[໌]ໃຫ້ໃຊ້ບັນກັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີດຈາກວັນປະກາດໃນຮາຊກົງຈານເບກຍາ
ເປັນຕົ້ນໄປ

ມາຕຣາ ៣ ໃຫ້ເພີ່ມຄວາມຕ່ອໄປນີ້ເປັນ ២០. ໃນຫົວໜ້າທີ່ຂອງຮັສ ແລະຜູ້ມີອຳນາຈອອກ
ບັດປະຈຳຕົວສໍາຫຼັບເຈົ້າຫຼາຍທີ່ຂອງຮັສ ຕາມລຳດັບຂອງມາຕຣາ ۴ ແກ່ທີ່ພຣະຣາຊກຸມຢູ່ກົມກັນ
ຂອງຮັສ ແລະຜູ້ມີອຳນາຈອອກບັດປະຈຳຕົວສໍາຫຼັບເຈົ້າຫຼາຍທີ່ຂອງຮັສ ທາມພຣະຣາຊບັນຍຸດືບຕົກປະຈຳຕົວສໍາຫຼັບເຈົ້າຫຼາຍທີ່
ຂອງຮັສ ພ.ສ. ៩៥៥២ (ລັບນັ້ນ) ພ.ສ. ៩៥៥៥

“២០. ພັນກົງຈານຮາຊກົງຈານຮັສ
ການຈັງໄມ້ນ້ອຍກວ່າຫຼັງນີ້ປີ

២០. ປັດກະທຽວສໍາຫຼັບພັນກົງຈານ
ຮາຊກົງຈານປັດກະທຽວ
ອີບຕີ ຫ້າຫຼາຍສ່ວນຮາຊກົງຈານຂອງ
ສ່ວນຮາຊກົງຈານທີ່ມີສູານະເປັນກົມ ບໍ່ໄວ້
ຜູ້ວ່າຮາຊກົງຈານຈັງໄວ້ດໍາລັດສໍາຫຼັບພັນກົງຈານ
ຮາຊກົງຈານສ່ວນກົມ
ທີ່ສັງກັດຈັງໄວ້ດໍາລັດສໍາຫຼັບພັນກົງຈານ
ນອບໝາຍຈາກຜູ້ດໍາລັດສໍາຫຼັບພັນກົງຈານ

ຜູ້ຮັບສັນອອງພຣະບຣມຮາຊໂອງການ
ພລດໍາວຸງເອກ ຂົດໜີ້ ວຣະນສົມຕິບ
ຮອງນາຍກຣັສມນຕິ

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพนักงานราชการเป็นบุคลากรภาครัฐประเภทหนึ่ง ซึ่งปฏิบัติงานควบคู่ไปกับข้าราชการได้ทั้งในการกิจลักษณะการกิจกรรม และการกิจกรรมสนับสนุนของส่วนราชการ แต่ปรากฏว่าตามพระราชบัญญัตินี้บัดրับประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๗ ยังมิได้กำหนดให้พนักงานราชการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ก็มิได้กำหนดเรื่องบัดรับประจำตัวพนักงานราชการไว้เป็นการเฉพาะ สมควรให้บุคลากรดังกล่าวเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อปฏิบัติหน้าที่โดยมีบัดรับประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยบัดรับประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ รวมทั้งกำหนดผู้มีอำนาจออกบัดรับประจำตัวไว้ด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้